

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudců Martina Jakuba Bruse a Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **IPB Invest, a. s.**, Karlovo náměstí 34/28, Třebíč, zastoupena advokátem JUDr. Martinem Bohuslavem, Italská 2581/67, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2021, čj. 15992/21/5200-11431-711360, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2022, čj. 30 Af 43/2021-72, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 11. 2022, čj. 30 Af 43/2021-82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V této věci se NSS zabývá otázkou, zda zahrnutí úroků z korunových dluhopisů do nákladů ovlivňujících základ daně z příjmů právnických osob (§ 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů) v případě žalobkyně představuje zneužití práva. Řešená věc je obdobná jiné věci téže žalobkyně, ve které NSS již rozhodl (rozsudek ze dne 19. 12. 2023, čj. 4 Afs 262/2022-87). NSS proto v této věci z uvedeného rozsudku vycházel.

1. Popis věci

[2] Finanční úřad pro Kraj Vysočina (správce daně) dodatečnými platebními výměry ze dne 15. 10. 2019 doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob a penále, a to za zdaňovací období roku 2013 a 2014 shodně daň vyšší o částku 4 560 000 Kč a penále ve výši 912 000 Kč a za zdaňovací období roku 2015 daň vyšší o částku 1 517 910 Kč a penále ve výši 303 582 Kč. Důvodem doměření daně bylo zneužití práva, které správce daně spatřoval v tom, že žalobkyně zaúčtovala do daňových nákladů úroky z 200 miliónů emitovaných dluhopisů s nominální hodnotou 1 Kč. Tuto emisi označil správce daně za neekonomické

jednání a účelovou transakci postrádající racionální efekt. Její výhoda podle správce daně spočívala jen v daňovém zvýhodnění ve formě snížení daňové povinnosti.

[3] Dodatečné platební výměry napadla žalobkyně odvoláními, která žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2021 zamítl.

[4] Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou, které však krajský soud nevyhověl. V záhlaví rozsudku krajský soud chybně uvedl zástupce žalobkyně. Tuto chybu opravil usnesením ze dne 7. 11. 2022.

2. Kasační řízení

Kasační stížnost

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhla, aby NSS zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

[6] Stěžovatelka namítla, že závěr krajského soudu o účelovosti emise dluhopisů je nesprávný a v rozporu s ekonomickými principy i finančními výkazy stěžovatelky. S tímto rozporem se krajský soud nevypořádal. Finanční výkazy (audit potvrdil, že účetní závěrky podávají věrný a poctivý obraz účetnictví a finanční situace stěžovatelky) a předložená finanční analýza, které žalovaný ani krajský soud nezpochybnili, podle stěžovatelky potvrzují racionální ekonomický smysl jejího chování. Smyslem emise bylo zajištění dlouhodobého stabilního financování její ekonomické činnosti (poskytování finančních produktů klientům – zejména finanční a operativní leasing). Emise dluhopisů nahradila dosavadní bankovní financování (cca 140 milionů Kč) a krátkodobé nebankovní financování, zvýšila stěžovatelčina aktiva a z dlouhodobého hlediska vedla k zajištění a udržení obchodů s jejími klienty. Refinancování dluhů je standardní ekonomickou operací odůvodněnou tím, že banky z konkurenčních důvodů odmítaly stěžovatelku financovat.

[7] Za situace, kdy byly finanční prostředky prokazatelně využity stěžovatelčinými klienty a kdy stěžovatelka splatila bankovní úvěry, nemohou být podle ní dluhopisy, jež tyto úvěry nahradily, označeny za umělé, účelové či bez ekonomického přínosu. Bez této emise by stěžovatelka musela na úhradu svých splatných úvěrů použít část svých aktiv, což by snížilo její výnosy a zisk. Pokud by stěžovatelka dluhopisy neemitovala, chyběly by jí zhruba dvě třetiny cizích zdrojů; s tím se krajský soud nevypořádal. Krajský soud a žalovaný podle stěžovatelky pochybili tím, že hodnotili jen dílčí finanční toky a nezohlednili její celkovou situaci.

[8] Z emise dluhopisů stěžovatelka refinancovala také závazky vůči svému akcionáři Ing. P. B. (krátkodobé zápůjčky) a vůči své sesterské společnosti PERFECT INVEST, a. s. Na ekonomické potřebě emitovat dluhopisy nic nemění fakt, že zbývající prostředky získané emisí stěžovatelka v souladu se zavedenou praxí poskytla zmíněné společnosti, která pro ně měla využití. Později stěžovatelka vrácené prostředky využila při poskytování finančních produktů klientům.

[9] Podle stěžovatelky záleží jen na vůli daňového subjektu, zda bude svou podnikatelskou činnost financovat z vlastních nebo cizích zdrojů, případně v jakém poměru. Pokud by si stěžovatelka nemohla daňově uplatnit náklady na vstupní financování,

pokračování

ekonomický model její obchodní činnosti by postrádal smysl a byla by znevýhodněna oproti jiným subjektům podnikajícím v dané oblasti. Takový přístup podle stěžovatelky odporuje základním principům zdanění právnických osob (zdaňuje se zisk, nikoli hrubý výnos).

[10] Dále stěžovatelka zpochybnila jednotlivé skutečnosti, na jejichž základě krajský soud potvrdil zneužití práva. Konstatovala, že při emisi dluhopisů v prosinci 2012 postupovala v souladu s tehdejší právní úpravou, jejíž následnou změnu jí nelze přičítat k tíži. Možnosti vydat korunové dluhopisy tehdy využilo i Ministerstvo financí. Stěžovatelka poukázala také na vyjádření představitelů finanční správy ze dne 6. 3. 2017 a 24. 4. 2017, která emisi korunových dluhopisů označují za legální a vylučují užití institutu zneužití práva v těchto případech. Podle stěžovatelky není podstatné, jak byla emise uhrazena, neboť pro posouzení opodstatněnosti emise je důležitý celek a je nutné porovnávat situaci před emisí a po ní. Způsob úhrady dluhopisů jejich upisovateli vysvětlila stěžovatelka potřebou vypořádat několik závazkových vztahů mezi více subjekty zároveň. Ing. B. sice použil k úhradě dluhopisů prostředky, které předtím získal od stěžovatelky, jednalo se však o prostředky, jimiž stěžovatelka uhradila své platné a s emisí nesouvisející závazky.

[11] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu o nepoměru emise dluhopisů k reálné ekonomické potřebě stěžovatelky a o neprokázání použití finančních prostředků získaných z emise. Konstatovala, že tyto závěry nemají oporu v daňovém spisu a že celkové částky potřebných finančních prostředků významně převyšovaly objem emise dluhopisů. Krajský soud podle stěžovatelky přehlíží, že prostředky získané z emise se smísily s jejími ostatními finančními prostředky. Vzhledem k povaze peněz tak nelze určit, které prostředky byly použity přímo na úhradu stěžovatelčiných závazků. Proto stěžovatelka označila všechny úhrady provedené ve dnech 5. a 6. 12. 2012, přestože jejich součet převyšoval 200 miliónů Kč.

[12] Stěžovatelka odmítla názor krajského soudu, že emise korunových dluhopisů neměla racionální cíl, neboť nebyl důvod emisi drobit. Tento nepodložený argument by podle stěžovatelky znamenal, že by byla vyloučena jakákoli emise korunových dluhopisů. Stěžovatelka shrnula, že na základě krajským soudem tvrzených objektivních znaků nelze dospět k závěru o ekonomické neopodstatněnosti emise dluhopisů.

[13] Judikaturu použitou v napadeném rozsudku stěžovatelka označila za nepřiléhavou z důvodu skutkových odlišností. Zdůraznila, že její případ je specifický, neboť prostředky získané z emise byly použity na refinancování původních zdrojů včetně bankovních úvěrů a její obchodní činnost vyžaduje kontinuální přístup k cizím zdrojům financování. Situaci okolo emise dluhopisů proto nelze považovat za uměle vytvořenou.

[14] Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil objektivní podmínku zneužití práva a nesprávně uzavřel, že emise dluhopisů byla v rozporu se smyslem a účelem § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V uvedeném závěru krajského soudu spatřovala stěžovatelka vnitřní rozpor, neboť podle soudu byly podmínky uvedeného ustanovení naplněny (předpoklad užití institutu zneužití práva), přesto soud vyslovil, že jednání stěžovatelky nebylo ekonomicky racionální, čímž naplnění podmínek § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů popřel. Stěžovatelka konstatovala, že se chovala ekonomicky racionálně, neboť emisí dluhopisů odvrátila hrozící utlumení či ukončení své podnikatelské činnosti.

[15] Stěžovatelka namítla, že žalovaný nezákonně odmítl navržené výslechy svědků V. M. (externí účetní) a M. M. (vedoucí zaměstnanec stěžovatelky). Nesouhlasila se závěrem krajského soudu o obecnosti odůvodnění důkazních návrhů. Stěžovatelka připomněla, že výslechem svědků měla být prokázána ekonomická opodstatněnost dosavadního financování a potřeba refinancování. Neprovedením výpovědí žalovaný podle stěžovatelky předjímal, jak budou svědci vypovídat, tedy nepřípustně hodnotil dosud neprovedené důkazy. Krajský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit.

Vyjádření žalovaného

[16] Žalovaný souhlasil se závěry krajského soudu. Podle žalovaného měla stěžovatelka po celé daňové řízení možnost vysvětlit ekonomické důvody sporné transakce. Žalovaný poukázal na to, že stěžovatelka některá svá tvrzení nedoložila a vzniklé nejasnosti neodstranila. Zdůraznil, že emise dluhopisů stěžovatelce žádné finanční prostředky nepřinesla, neboť fakticky sama zprostředkovaně financovala jejich nákup. Žalovaný připomněl specifika tehdejší právní úpravy korunových dluhopisů, kdy v důsledku zaokrouhlení byla daň z příjmů z nich plynoucích nulová. Konstatoval, že žádný z upisovatelů neměl na bankovním účtu prostředky umožňující úpis dluhopisů provést. Finanční prostředky na jejich úhradu pocházely částečně od stěžovatelky a částečně od společnosti PERFECT INVEST, mezi jejichž účty se „protáčela“ částka cca 59 milionů Kč, ze které cca 29 milionů Kč pocházelo od stěžovatelky. Žalovaný dále podotkl, že stěžovatelka okamžitě po obdržení částky 200 milionů Kč bezúročně půjčila 139 milionů Kč společnosti PERFECT INVEST, která ostatně za tyto prostředky dluhopisy nakoupila. Žalovaný odmítl zkratkovitou úvahu stěžovatelky, že by jakákoli emise korunových dluhopisů byla vyloučena. V případě stěžovatelky však všechny okolnosti v souhrnu ukazují na zneužití práva. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelkou navrhované svědecké výpovědi měly směřovat do hodnocení skutečností, což není smyslem tohoto důkazního prostředku.

Replika stěžovatelky

[17] Stěžovatelka poukázala na *Ekonomickou analýzu podnikatelské činnosti*, která opodstatněnost emise dluhopisů potvrdila, a navrhla ji jako důkaz. Volba způsobu financování nemohla být podle stěžovatelky motivována získáním daňové výhody ve formě daňově uznatelných nákladů, neboť alternativní způsoby financování (bankovní úvěry) umožňují dosáhnout stejného daňového efektu. Stěžovatelka zdůraznila, že odepřením svědeckých výpovědí jí žalovaný neumožnil unést důkazní břemeno. Neprovedl totiž důkazy, které vyvracejí jeho závěr, že emise dluhopisů byla umělou a účelovou transakcí. Další stěžovatelkou poskytnuté důkazní prostředky (smluvní dokumentaci, finanční analýzy a výkazy) žalovaný nezohlednil.

Duplika žalovaného

[18] Předložení *Ekonomické analýzy podnikatelské činnosti* až v řízení o kasační stížnosti označil žalovaný za nepřípustné. Těžiště dokazování je v daňovém řízení, kde měla stěžovatelka dostatečný prostor prokázat svá tvrzení. V dalším žalovaný setrval na svých závěrech.

Další podání stěžovatelky

pokračování

[19] Stěžovatelka konstatovala, že *Ekonomickou analýzu podnikatelské činnosti* nemohla předložit v daňovém řízení, neboť ji zpracovala až po jeho skončení. Vzhledem k tomu, že důkazní břemeno v případě zneužití práva leží na daňových orgánech, považovala stěžovatelka předložení důkazního prostředku v soudním řízení za akceptovatelnou obranu. Případné pochybnosti stran finanční analýzy měly daňové orgány formulovat a vyžádat si další důkazní prostředky nebo provést navržený výslech svědků. Stěžovatelka podotkla, že je podnikatelským subjektem a její činnost směřuje k dosažení zisku, a proto musí být ekonomická opodstatněnost jejího jednání vnímána v kontextu jejich hospodářských výsledků.

[20] Dále stěžovatelka popsala, jakými pohledávkami disponoval Ing. P. B. v době emise dluhopisů a že částku za úpis splácel postupně tak, jak inkasoval prostředky za své pohledávky. Výsledný efekt byl stejný, jako kdyby upsané dluhopisy uhradil najednou. Podle stěžovatelky nelze vycházet pouze z údajů o stavu bankovních účtů v době emise. Stěžovatelka rovněž poukázala na spory své sesterské společnosti PERFECT INVEST, jíž daňové orgány na základě obdobné argumentace vyloučily téměř veškeré nákladové úroky.

[21] V podání ze dne 31. 1. 2024 stěžovatelka reagovala na rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2023, čj. 4 Afs 262/2022-87, jímž byla zamítnuta její kasační stížnost v souvisejícím sporu (daň z příjmů fyzických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby – daň z úroků vyplacených upisovateli dluhopisů). Konstatovala, že žalovaný měl posoudit dluhopisové financování jako půjčku/úvěr a úroky z něj jako daňově uznatelné.

3. Hodnocení věci

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] NSS předesílá, že ačkoli v tom stěžovatelce nic nebránilo, v řízení před krajským soudem neuplatnila námitku, že žalovaný měl posoudit dluhopisové financování jako půjčku/úvěr a úroky z něj jako daňově uznatelné. Tato nová námitka je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[24] Upozorňuje-li stěžovatelka na spory své sesterské společnosti PERFECT INVEST, NSS konstatuje, že pro nyní řešenou věc je podstatný výhradně případ samotné stěžovatelky a skutková zjištění a právní závěry, k nimž dospěly daňové orgány a krajský soud v této věci.

3.1 Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného

[25] Nejprve se NSS zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Podle konstantní judikatury NSS platí, že krajský soud je povinen se vypořádat s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která NSS znemožňuje rozsudek přezkoumat (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24). Požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí soudu nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každý jednotlivý argument (rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10). Soud není povinen vypořádat každou dílčí námitku účastníka, pokud proti jednotlivě vzneseným námitkám

vystaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19).

[26] V nyní řešené věci se krajský soud srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s podstatou všech námitek uplatněných v žalobě a své úvahy řádně odůvodnil. Zabýval se institutem zneužití práva, citoval příslušnou judikaturu a tato východiska následně aplikoval na skutkový stav dané věci. Vycházel přitom ze zjištění daňových orgánů, která v základních a klíčových obrysech také předestřel. Skutkový stav krajský soud hodnotil zcela jednoznačně a srozumitelně, přesně identifikoval podstatu věci i neoprávněnou daňovou výhodu, jež měla být cílem celého jednání.

[27] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřovala stěžovatelka v tom, že se krajský soud nevypořádal s rozporem mezi závěrem o účelovosti emise dluhopisů a předloženou finanční analýzou (a finančními výkazy). NSS připomíná, že zmíněnou finanční analýzou se krajský soud zabýval v odstavcích 52 a 85 napadeného rozsudku, ze kterých je zřejmé, že údaje v ní uvedené nebrání přijetí závěru o zneužití práva. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163, nebo ze dne 6. 12. 2016, čj. 7 As 179/2016-37).

[28] S žalobní námitkou, že bez emise dluhopisů by stěžovatelce chyběly zhruba dvě třetiny cizích zdrojů, se krajský soud vypořádal v odstavcích 61 až 66 napadeného rozsudku, kde upozornil na objektivní znaky svědčící o tom, že převažujícím účelem stěžovatelčina jednání bylo získání daňové výhody. Z těchto odstavců jednoznačně vyplývá, že krajský soud nepřisvědčil stěžovatelčině názoru o potřebnosti prostředků získaných emisí dluhopisů, tedy ani argumentu, že by jí jinak chyběly zdroje.

[29] Napadený rozsudek tak není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[30] Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti měla být podle stěžovatelky vnitřní rozpornost napadeného rozsudku (potažmo rozhodnutí žalovaného), pokud jde o splnění podmínek § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a popření ekonomické racionality stěžovatelčina jednání. Tyto námitky NSS neshledal důvodnými, neboť vytrhávají dílčí argumenty krajského soudu z celkového kontextu a zároveň je dezinterpretují. Skutečnost, že podle krajského soudu byly formálně splněny podmínky § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, není v rozporu s jeho závěrem, že emise dluhopisů nebyla ekonomicky opodstatněná, což je jedním z předpokladů zneužití práva. NSS zdůrazňuje, že v tom právě spočívá podstata daného institutu – daňový subjekt sice splní podmínky pro získání určitého nároku, ale učiní tak pouze formálně, ve snaze získat neoprávněnou výhodu. Lze tedy uzavřít, že napadený rozsudek není vnitřně rozporný; totéž platí i pro rozhodnutí žalovaného.

3.2 Neprovedené důkazy

[31] K předložené *Ekonomické analýze podnikatelské činnosti* ze dne 2. 3. 2023 NSS předně uvádí, že není namístě krajskému soudu vytýkat, že ji nezohlednil, neboť jeho rozsudek pochází ze dne 22. 9. 2022. Zákon obecně nevylučuje, aby stěžovatel uplatnil nový důkazní návrh v řízení o kasační stížnosti. Nové důkazní návrhy nelze předkládat pouze k nově tvrzeným skutečnostem (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). To však není případ stěžovatelky, která se

pokračování

ekonomickou analýzou snaží prokázat již dříve tvrzené, tj. ekonomickou opodstatněnost emise dluhopisů. Přesto tento důkazní návrh nelze automaticky považovat za přípustný.

[32] Krajský soud v napadeném rozsudku neshledal žádné nové skutkové či právní důvody pro posuzované stanovení daně, na které nemohla stěžovatelka reagovat dříve. Pouze potvrdil důvody, na kterých postavil své rozhodnutí žalovaný. Stěžovatelka sama uvedla, že nově předložená ekonomická analýza byla vypracována v reakci na vývoj věcí týkajících se jí a společnosti PERFECT INVEST, přičemž podklady k jejímu vypracování měl žalovaný k dispozici již v daňovém řízení. Z toho i z povahy samotné ekonomické analýzy vyplývá, že mohla být vypracována a předložena dříve. Obecně přitom platí, že stěžovatel si nemá šetřit důkazy osvědčující v žalobě tvrzené skutečnosti až na řízení o kasační stížnosti, neboť by tím v podstatě popíral přezkumný charakter řízení o kasační stížnosti (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. 2019, komentář k § 109, dostupný v ASPI). S ohledem na uvedené NSS při rozhodování o kasační stížnosti nevzal stěžovatelkou nově předloženou *Ekonomickou analýzu podnikatelské činnosti* v úvahu.

[33] Stěžovatelka dále vytkla krajskému soudu, že neshledal vadným neprovedení výslechů navržených svědků. NSS souhlasí se stěžovatelkou v tom, že je nepřípustné předem hodnotit neprovedený výslech svědka. Taková situace však v nyní řešené věci nenastala.

[34] Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 11. 8. 2011, čj. 2 Afs 15/2011-80, „*správce daně je sice povinen dbát o úplné zjištění všech rozhodných skutečností, ovšem navržené důkazní prostředky provede, jen pokud jsou potřebné ke zjištění stavu věci. [...] Správce daně je tedy oprávněn posoudit přínos navrženého důkazního prostředku včetně návrhu na výslech svědka. To neznamena, že předem nepřípustně hodnotí možný obsah výpovědi. Na potřebnost výslechu svědka může soudit právě z návrhu daňového subjektu, čeho byla navržená osoba svědkem, na jakém jednání se podílela a k čemu má být konkrétně slyšena*“.

[35] Konkrétně stěžovatelka v daňovém (odvolacím) řízení navrhla provést výslech Ing. V. M., externího účetního, a M. M. Jejich výslech navrhla za účelem prokázání tvrzení uvedených v odvolání a zasazení uvedených skutečností do celkového kontextu své podnikatelské aktivity a hospodářské situace. V případě návrhu výslechu Ing. V. M. stěžovatelka ještě upřesnila, že by jím měly být prokázány zejména následující skutečnosti: její ekonomická činnost a hospodářská situace v období před a po emisi dluhopisů; ekonomické opodstatnění krátkodobých půjček a dlouhodobějšího bankovního financování, ze kterých byla původně financována stěžovatelčina aktivita; ekonomické opodstatnění a důvody potřeby nahradit/refinancovat dosavadní krátkodobé půjčky a bankovní financování emisí dluhopisů; ekonomické, administrativní a právní zdůvodnění, proč stěžovatelka přistoupila k emisi dluhopisů a proč tento instrument upřednostnila před jinými možnostmi; příčinná souvislost mezi dluhopisovým financováním a nárůstem obchodní činnosti stěžovatelky.

[36] NSS přezkoumal zdůvodnění těchto důkazních návrhů a souhlasí s krajským soudem, že je dosti obecné a směřuje mimo podstatu věci. Vzhledem k tomu, že jejich provedení stěžovatelka navrhla v odvolacím řízení, v té době již věděla, na jakých zjištěních správce daně vystavěl svá rozhodnutí o stanovení daně. Jednalo se o skutečnost, že stěžovatelka emisí dluhopisů nezískala dodatečné finanční prostředky, což je základním účelem emise dluhopisů. K vyvrácení tohoto zjištění však důkazní návrhy podle zdůvodnění

jejich uplatnění nesměřovaly. Směřovaly naopak k objasnění skutečností, které nebyly mezi účastníky sporné. Z tohoto pohledu bylo odmítnutí provedení navržených výsledků správné, přičemž žalovaný se nedopustil žádného nepřijatelného předčasného hodnocení důkazních prostředků (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2023, čj. 4 Afs 262/2022-87).

[37] Navrhované svědecké výpovědi navíc měly v podstatě směřovat k hodnocení skutečností, které daňové orgány již zjistily jinak, resp. na základě jiných podkladů předložených stěžovatelkou. Hodnocení důvodnosti jednotlivých kroků stěžovatelky však svědkům nepřisluší. Namítá-li stěžovatelka, že externí účetní mohl popsat, jak vlastními smysly vnímal smysl a důvody emise dluhopisů (či finanční situaci stěžovatelky), NSS konstatuje, že svou podstatou nejde o nic jiného než právě o to, jak externí účetní subjektivně hodnotí skutečnosti, které již daňové orgány zjistily. To ovšem smyslem svědecké výpovědi rozhodně není (rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2023, čj. 3 Afs 233/2021-135).

[38] NSS souhlasí s krajským soudem, že podnikatelská aktivita a hospodářská situace stěžovatelky, ke kterým se měly navržené výsledky vztahovat, byly žalovanému známy z důkazů shromážděných v daňovém řízení a nepanovaly o nich pochybnosti. NSS zdůrazňuje, že z dokazování provedeného v daňovém řízení vyplynulo, že stěžovatelka emisí dluhopisů žádné nové finanční prostředky nezískala a že na bankovních účtech upisovatelů nebyly evidovány zůstatky, které by umožňovaly úpis dluhopisů v deklarované výši provést (blíže viz odstavec 63 napadeného rozsudku a zpráva o daňové kontrole). Jednalo se tedy o uzavřený systém, v němž se pouze přesouvaly peníze od jednoho aktéra k druhému tak, aby vznikla iluze, že stěžovatelka získává nové finanční prostředky. Na těchto důkazně podložených zjištěních daňových orgánů nemohou navržené svědecké výpovědi nic změnit. Stěžovatelka ostatně v tomto směru ani neuplatnila žádná relevantní tvrzení, která by na uvedená zjištění daňových orgánů reagovala a k jejichž prokázání by navržené svědecké výpovědi mohly případně sloužit.

[39] Lze tedy uzavřít, že výsledky navržených svědků byly za dané situace vskutku nadbytečné. Ve shodě s krajským soudem NSS konstatuje, že žalovaný v odstavcích 136 až 140 a 172 až 177 svého rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč výsledk svědků pro nadbytečnost neprovedl. Ani žalovaný, ani krajský soud se při vypořádání daného důkazního návrhu nedopustili nepřijatelného hodnocení obsahu výpovědi předem, neboť posuzovali toliko možný přínos navrženého důkazního prostředku, který neshledali. Tato kasační námitka tudíž není důvodná.

[40] NSS rovněž nepřisvědčil stěžovatelčině námitce, že žalovaný nezohlednil další důkazní prostředky (smluvní dokumentaci, finanční analýzy a výkazy). Finanční analýzou a finančními výkazy se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval například v odstavcích 157 a 198 svého rozhodnutí. Pokud jde o smluvní dokumentaci, stěžovatelka neupřesnila, jakými konkrétními dokumenty se žalovaný podle ní nezabýval. NSS přitom nepřisluší za stěžovatelku domýšlet argumentaci nebo dohledávat případné nedostatky v postupu či rozhodnutích daňových orgánů. NSS proto jen namátkou poukazuje na odstavce 89 až 117 rozhodnutí žalovaného, v nichž je popsána smluvní dokumentace týkající se bankovního financování, finanční výpomoci od PERFECT INVEST a úvěrů od Ing. B. Není proto

pokračování

pravda, že žalovaný nezohlednil další důkazní prostředky a neumožnil stěžovatelce unést důkazní břemeno.

3.3 Zneužití práva a korunové dluhopisy

[41] K problematice korunových dluhopisů a zneužití práva existuje bohatá judikatura. Některá taková rozhodnutí zmínil krajský soud v odstavci 32 napadeného rozsudku, stěžovatelka je však označila za nepřiléhavá. NSS podotýká, že krajský soud tyto rozsudky zjevně zmínil proto, aby účastníkům ozřejmil, že spory na dané téma již byly u něj či jiných správních soudů řešeny. Po skutkové stránce však tyto případy nijak nesrovnává s věcí stěžovatelky, tudíž není namístě hovořit o jejich nepřiléhavosti. Krajský soud tedy nepochybil, pokud dané rozsudky zmínil.

[42] NSS připomíná, že v rozhodném období nebyl zákaz zneužití práva výslovně upraven v tuzemských právních předpisech. Jde o právní princip, který plní funkci „záchranné brzdy“ pro případ, že by právní pravidla při svém doslovném uplatnění vedla k rozporu s materiální spravedlností, neboť by byla využita v rozporu se smyslem a účelem dané právní úpravy (rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2015, čj. 9 Afs 57/2015-120). Zákaz zneužití subjektivních práv slouží „jako materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti)“ (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2016, čj. 8 Afs 87/2016-60).

[43] Na oblast přímých daní, kam patří i nyní řešená daň z příjmů právnických osob, institut zákazu zneužití práva aplikoval NSS již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS. V něm konstatoval, že „*právo musí předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamená znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém*“. V této souvislosti lze poukázat také na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 2714/07, podle kterého „*ačkoliv finanční právo [...] institut zneužití práva explicitně nevymezuje, neznamená to, že by v této oblasti ke zneužívání práva či jeho obcházení docházet nemohlo, resp. že by chování, jež vykazuje znaky zneužití práva, nemohlo být za takové označeno, a z toho vyvozovány adekvátní právní důsledky*“.

[44] Judikatura Soudního dvora zavedla dvoustupňový test pro posouzení existence zneužití komunitárního práva (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 12. 2000 ve věci C-110/99, *Emsland-Stärke*, blíže rozveden byl v rozsudku Soudního dvora ze dne 21. 2. 2006, ve věci C-255/02, *Halifax*). Uvedený test zahrnuje hodnocení splnění objektivního a subjektivního prvku zneužití práva. Objektivní prvek spočívá v tom, že navzdory formálnímu splnění podmínek daných komunitárním právem nebyl naplněn účel dané právní úpravy; subjektivní prvek se hodnotí jako záměr získat výhodu umělým vytvořením podmínek pro její dosažení. Závěry Soudního dvora týkající se nepřímých daní byly

následně rozšířeny i na daně přímé (rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 12. 9. 2006 ve věci C-196/04, *Cadbury Schweppes*, či ze dne 12. 3. 2007 ve věci C-524/04, *Thin Cap Group*).

[45] Na judikaturu Soudního dvora navázala řada rozsudků NSS. V nich NSS zdůraznil, že s ohledem na ochranu legitimního podnikání lze plátcí daně odepřít nárokové právo z titulu zneužití práva pouze tehdy, pokud jeho relevantní hospodářská činnost nemá žádné jiné objektivní vysvětlení než získání nároku vůči správci daně, a přiznání práva by bylo v rozporu se smyslem a účelem příslušných ustanovení (rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2006, čj. 2 Afs 178/2005-64, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 16. 10. 2008, čj. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS). Nejde přitom o zastírání určitého právního jednání jiným (simulaci a disimulaci), ale o umělé vytvoření podmínek směřujících ke získání daňové výhody. Daňový subjekt nic nezastírá, ale od počátku jedná tak, aby na daňové zvýhodnění dosáhl (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, čj. 6 Afs 376/2018-46).

[46] Vydání korunových dluhopisů není pochopitelně samo o sobě posuzováno jako zneužití práva (tj. všechny emise korunových dluhopisů nejsou automaticky zneužitím práva). O zneužití práva se však v některých konkrétních případech jednat může, jak dokládají například rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2022, čj. 4 Afs 376/2021-60, nebo ze dne 16. 8. 2022, čj. 7 Afs 49/2022-26. Není vyloučeno, aby typově povolené jednání bylo na základě zjištěných okolností v konkrétní věci kvalifikováno jako zneužití práva s legitimním následkem v podobě neuznání konkrétního daňového výdaje. Jinak řečeno, podstata institutu zneužití práva tkví právě v tom, že formálně bezvadné jednání (tj. uplatnění daňově uznatelných nákladů – zde úroků z korunových dluhopisů) je ve svých důsledcích s ohledem na další zjištěné skutečnosti jednáním protiprávním (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2023, čj. 1 Afs 143/2023-62).

[47] Korunové dluhopisy byly emitovány nejčastěji v období od 1. 8. 2012 do 31. 12. 2012 právě v této jmenovité hodnotě, aby při aplikaci § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2012 a čl. IV bodu 2 přechodných ustanovení zákona č. 192/2012 Sb. bylo zdanění úrokového příjmu 15% srážkovou daní rovno 0 Kč (základ daně byl stanovován za každý jednotlivý dluhopis a zaokrouhloval se na celé koruny dolů). Účelem emise korunových dluhopisů mělo být zajištění financování emitenta, který následně mohl uplatnit úrokový náklad, jímž snížil základ daně z příjmů. Zákonem stanovená možnost emise dluhopisů tak představuje jakousi pobídku k financování podnikání získáním finančních prostředků dluhem z cizích zdrojů. Na straně upisovatele pak úpis dluhopisů představuje daňovou optimalizaci v podobě nulové daně z úrokového příjmu.

[48] Se stěžovatelkou lze souhlasit, že korunové dluhopisy představují legitimní nástroj financování podnikatelských aktivit a bylo jejím právem zvolit finanční nástroj s nejnižším zdaněním. Již v rozsudku ze dne 7. 12. 2007, čj. 1 Afs 35/2007-108, však NSS konstatoval, že je „*třeba pečlivě rozlišovat situaci, kdy daňový subjekt volí z různých do úvahy přicházejících alternativ, které mají svůj samostatný smysl, tu, která je pro něho daňově nejvýhodnější, což je legitimní, právem aprobovaný postup, od situace, kdy právě jediným smyslem dané činnosti či transakce je získání nelegitimního daňového zvýhodnění. Ve druhém případě se jedná, jak vyplývá z uvedeného rozsudku, o chování zákonem jen zdánlivě dovolené, která má však ve skutečnosti povahu chování protiprávního, a může za určitých okolností nabýt povahy zneužití*

pokračování

veřejného subjektivního práva daňového subjektu, jemuž soudy ve správním soudnictví nemohou poskytovat ochranu“.

[49] Daňové subjekty mohou v rámci své hospodářské činnosti daňovou zátěž optimalizovat a z možností daných zákonem využít tu nejvýhodnější, aniž by jim tato volba mohla jít k tíži. Hranice volby je však v tomto ohledu definována právě korektivem zneužití práva (rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2014, čj. 6 Afs 156/2014-47). Jinak řečeno, pokud emise korunových dluhopisů jako nástroj financování vlastních aktivit zvolila stěžovatelka účelově s cílem dosáhnout nelegitimního daňového zvýhodnění, nebylo možné takovému postupu poskytnout ochranu. V posuzovaném případě je nadto zřejmé, že krajský soud stěžovatelce nevytýkal samotnou emisi dluhopisů. S ohledem na ostatní skutkové okolnosti však dospěl k závěru, že tato transakce sledovala nelegitimní účel, tj. dosažení daňového zvýhodnění prostřednictvím zneužití práva. Názor stěžovatelky, že se nejedná o zneužití práva, pokud zvolila z několika variant refinancování tu příznivější, tak není správný. Žalovaný ani krajský soud stěžovatelce neurčovali, jak má financovat svou podnikatelskou činnost, pouze ve způsobu financování zvoleném stěžovatelkou shledali zneužití práva.

[50] K námitce stěžovatelky, že pokud by nebyla emise dluhopisů ekonomicky opodstatněná, nesplnily by nákladové úroky z dluhopisů podmínky daňové uznatelnosti podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a aplikace institutu zneužití práva by nepřicházela v úvahu, NSS podotýká, že zkoumání ekonomické opodstatněnosti uskutečněných transakcí je běžnou součástí posuzování toho, zda došlo ke zneužití práva. Podle rozsudku NSS ze dne 14. 11. 2019, čj. 6 Afs 376/2018-46, se při posuzování zneužití práva rozlišuje, zda proběhlé operace měly určité ekonomické *ratio* (zda byly vedeny legitimní snahou snížit daňovou povinnost), nebo zda byly nastoleny „uměle“ s cílem získat daňové zvýhodnění. Není tedy pravda, že by v případě ekonomické neopodstatněnosti emise dluhopisů nepřicházela v úvahu aplikace institutu zneužití práva. NSS dodává, že stěžovatelce by žádný prospěch nepřineslo ani přijetí jejího názoru. I stěžovatelkou tvrzené nesplnění podmínek daňové uznatelnosti podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů by totiž vedlo k doměření daně z příjmů právnických osob ze základu tvořeného neuznanými nákladovými úroky z dluhopisů.

[51] Pokud jde o otázku ekonomického smyslu (skutečné ekonomické podstaty) posuzované transakce, NSS připomíná, že primárním smyslem emise dluhopisů má být zajištění externího zdroje financování, resp. získání dodatečného kapitálu pro další rozvoj nebo udržení podnikání z externích zdrojů (rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2022, čj. 4 Afs 376/2021-60). Pokud je tento účel naplněn, uplatnění úrokových nákladů externího financování při stanovení základu daně z příjmů zásadně neodporuje účelu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. NSS však dospěl k závěru, že tento účel naplněn nebyl.

[52] Stěžovatelka ve svých kasačních podáních přednesla obsáhlou argumentaci ohledně nenaplnění objektivní podmínky zneužití práva. Podle ní by se tehdejší právní úpravou poskytnuté daňové zvýhodnění mělo týkat všech korunových dluhopisů emitovaných v rozhodném období, neboť právě to bylo účelem tehdejší právní úpravy. V tom případě aplikace zneužití práva vůbec nepřipadá v úvahu. S tímto názorem NSS nesouhlasí. Bez ohledu na vybraná mediální vyjádření, na něž stěžovatelka odkazovala, bylo smyslem tehdejší právní úpravy poskytnout daňové zvýhodnění pouze těm emitentům, jejichž emise korunových dluhopisů měla skutečně ekonomicky racionální smysl. To ovšem není případ

stěžovatelky. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani její argument, že korunové dluhopisy vydalo také Ministerstvo financí.

[53] Ohledně splnění subjektivní podmínky krajský soud detailně popsal čtyři faktory, jež jej ve svém souhrnu vedly k závěru, že jediným důvodem emise dluhopisů bylo získání daňové výhody, k čemuž stěžovatelka uměle vytvořila podmínky (odstavce 62 až 65 napadeného rozsudku). Těmito faktory byly doba emise dluhopisů, způsob úhrady emisního kurzu (neobdržení finančních prostředků za úpis dluhopisů), objem emise a nedůvodnost emise právě korunových dluhopisů. Stěžovatelka v kasační stížnosti všechny tyto faktory zpochybnila.

[54] NSS souhlasí se stěžovatelkou, že samotná skutečnost, že korunové dluhopisy byly emitovány v prosinci 2012, kdy se na ně vztahuje daňově výhodná právní úprava, nezakládá závěr o zneužití práva. Stejně tak jej nezakládá samotná skutečnost, že úpis dluhopisů proběhl jen mezi spojenými osobami. Krajský soud také závěr o zneužití práva nezaložil pouze na těchto skutečnostech. Jedná se nicméně o prvky, jež se často ve spojení se zneužitím práva v souvislosti s emisí korunových dluhopisů vyskytují. Není proto pochybením, že v případě stěžovatelky shledal krajský soud jejich přítomnost rizikovou a že ve spojení s dalšími skutečnostmi jej tato zjištění vedla k přijetí závěru o zneužití práva.

[55] Primárním účelem zákonem stanovené možnosti emise dluhopisů je získání finančních prostředků pro podnikání (získání dodatečného kapitálu). Pokud emise dluhopisů nenaplní svůj primární účel, nelze ji považovat za ekonomicky racionální. Chybějící ekonomicky racionální smysl transakce přitom svědčí o naplnění objektivního i subjektivního prvku zneužití práva (rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2022, čj. 4 Afs 109/2022-32). Pokud není prokázáno, že emitent skutečně finanční prostředky díky emisi získal, nemá smysl řešit, zda emise dluhopisů byla ekonomicky racionální z pohledu objemu emise, použití (ne)získaných finančních prostředků a jiných (rozsudek ze dne 19. 12. 2023, čj. 4 Afs 262/2022-87).

[56] Správce daně při ověřování skutečného obdržení finančních prostředků za úpis dluhopisů podrobně zmapoval finanční transakce na bankovních účtech stěžovatelky, společnosti PERFECT INVEST, Ing. P. B. a dalších osob. Shledal přitom, že peníze, jež stěžovatelka za úpis dluhopisů obdržela, byly její vlastní, neboť je předtím v potřebné výši zaslala buď přímo upisovateli, nebo jiné osobě, od které se pak k upisovateli dostaly, a ten je poté použil k úhradě dluhopisů. Správce daně toto své zjištění doložil výpisy z bankovních účtů a vše podrobně popsal ve zprávě o daňové kontrole. Byl přesvědčen o tom, že popsané transakce byly uskutečněny účelově, aby to vypadalo, že stěžovatelka finanční prostředky za emitované dluhopisy skutečně obdržela. Krajský soud zjištěné bankovní transakce shrnul v odstavcích 43 a 63 napadeného rozsudku a přisvědčil daňovým orgánům ohledně jejich zjištění i účelu.

[57] Stěžovatelka zmapované bankovní transakce nezpochybnila. Tvrdila však, že jejich uskutečnění mělo svůj důvod, a to potřebu vypořádat několik závazkových vztahů mezi více subjekty zároveň, v důsledku čehož upisovatelé získali potřebné prostředky na úhradu dluhopisů. Ačkoli stěžovatelka tvrdila, že důvod předmětných transakcí prokázala, ze spisového materiálu nic takového nevyplývá. Žádným důkazním prostředkem nebylo prokázáno, že stěžovatelka platbami uskutečněnými v době emise dluhopisů hradila své

pokračování

skutečné závazky, a nejednalo se tudíž pouze o nedůvodné přesunutí finančních prostředků k upisovatelům (a poté zpět ke stěžovatelce) za účelem vytvoření umělé situace navozující dojem, že stěžovatelka finanční prostředky od dostatečně solventních upisovatelů skutečně obdržela. Stěžovatelka prokázala jiné skutečnosti – letitou spoluprací se společností PERFECT INVEST či dlouhodobé čerpání bankovních úvěrů před emisí dluhopisů. Ty však rozhodující orgány nezpochybňovaly a umělost situace s nimi nespojovaly. Stejně tak pro ně nebylo zásadní, že stěžovatelka neobdržela platbu za dluhopisy najednou.

[58] Podle stěžovatelky je potřeba její situaci hodnotit jako celek a nepovažovat za rozhodující jednotlivé finanční transakce učiněné v době emise. NSS souhlasí, že případy zneužití práva je třeba hodnotit širší perspektivou a zabývat se obdobím před emisí i po ní. To také daňové orgány učinily a nezabývaly se pouze finančními transakcemi uskutečněnými v době emise. To, že jako stěžejní pro vyhodnocení celého případu označily zjištění, podle něhož stěžovatelka díky emisi nezískala žádné dodatečné finanční prostředky, nebylo chybou. Toto zjištění je naprosto zásadní pro posouzení ekonomické racionality emise, přičemž daňové orgány je dostatečně prokázaly. Na druhou stranu stěžovatelka jejich zjištění důkazně nevyvrátila.

[59] Daňové orgány proto přirozeně shledaly, že upisovatelé neměli dostatečné prostředky na úhradu emitovaných dluhopisů. K tomu stěžovatelka namítla, že Ing. P. B. měl dostatek finančních prostředků v pohledávkách, které zinkasoval, a prostředky z nich použil na úhradu dluhopisů. Ani k tomuto tvrzení však stěžovatelka nepředložila důkazní prostředky a zjištění daňových orgánů nevyvrátila. NSS opakuje, že pokud v daném případě nebylo prokázáno přijetí dodatečných finančních prostředků pro podnikatelskou činnost stěžovatelky, je zbytečné řešit, zda byl objem emise úměrný, či posuzovat ekonomickou racionality emise z jiného pohledu.

[60] NSS tedy shrnuje, že daňové orgány poskytly stěžovatelce dostatečný prostor, aby oproti jejich zjištěním prokázala, že skutečným hlavním důvodem emise a upsání dluhopisů nebylo získání úrokových příjmů upisovatele zatížených nulovou daní z příjmů, nýbrž získání prostředků pro rozvoj její podnikatelské činnosti. To však stěžovatelka neprokázala; daňové orgány naopak svůj závěr o zneužití práva prokázaly. Bez daňového zvýhodnění, kterého upisovatel Ing. P. B. (personálně propojená osoba) dosáhl, by emise a upsání dluhopisů pozbyly jakýkoli ekonomický smysl. Jednalo se tudíž o zneužití práva, jemuž není možné přiznat ochranu.

[61] Závěr krajského soudu, že žalovaný prokázal splnění podmínek aplikace institutu zneužití práva, shledal NSS správným. Žalovaný dostatečně zjistil a správně vyhodnotil skutkový stav, zohlednil veškeré relevantní skutečnosti i argumenty stěžovatelky, správně aplikoval tehdy platné právo a prokázal existenci nedovoleného daňového zvýhodnění. Byl prokázán jak objektivní prvek zneužití práva (navzdory formálnímu splnění podmínek nebyl naplněn účel dané právní úpravy), tak subjektivní prvek zneužití práva (záměr získat výhodu umělým vytvořením podmínek pro její dosažení). Není přitom podstatné, zda žalovaný a krajský soud tyto dva prvky zneužití práva od sebe dostatečně oddělovali, podstatné je to, že oba byly naplněny (rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2022, čj. 4 Afs 376/2021-60, nebo ze dne 26. 4. 2022, čj. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS).

4. Závěr a náklady řízení

[62] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[63] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 28. května 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu